

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 342. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715663824/facsimile.pdf> (tilgået 22. maj 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

vel skabt som de andre — maaske ligesom jeg selv med en stærk „Fysik“ . . . Naar saa meget desto værre . . . Om Morgen fandt han sit Brev, læste det, fandt det latterligt med samt dets „hovne Lakonisme overfor Onkel Hald“.

Nej, han vilde gaa over til Pilebo og høfligst motivere sit Afslag paa Anmodningen om at undervise „det kælnne Pigebarn med Sælhundeøjnene“.

Men da han saa de venlige og varme Miner hos Fruen, Kaptejnen og Alma, indaandede Interiørets stille og venlige Harmoni, kunde han ikke sige de Ord, han havde indstuderet under Gangen derover. Kaptejn Hald sendte ham sit skælnmsk barnlige Blik, som han altid havde, naar han vilde glæde andre, og som gjorde denne Dialektiker og kolde Refleksionsmand udi egen Indbildning ungdommelig naiv at se til.

— Ludvig Skov, vil Du tage Frøkenens, saa tager jeg min Søsters Arm, sagde Kaptejnen.

Nu gik det atter til Almas Værelse. Længs Væggene hang Guirlander af Havens Foraarsflor; de nys komne Pinsefiljers Hvidhed dominerede. Paa Bordet var lagt en lille Damaskes Dug, paa en blinkende sølvhvid Bakke stod et Stativ med en italiensk Fiasco i Kurvefletning, omvunden af Violer og grønne Blade.

Alt duftede stærkt i den milde, regn- og grødesvangre Dag og laa i et dæmpet, stille Lys. Fuglekvidder og Duft bares ind gennem det aabne Vindue i Husets Sydgavl.

Alma stod tavs med taarefyldte Øjne og gentog for sig selv for tusinde Gang: Hvor kan der dog være saa gode Mennesker til? Hun turde ikke kærtegne Fru Cederhjelms; hun havde en Fornemmelse af, at hun ikke syntes om det forrige Gang.

Doktor Skov saa kun mellemfornøjet ud. Han var vred paa sig selv, fordi hans faste Beslutning faldt for venlige Menneske-miner, Blomsterduft og Fuglekvidder, fordi dette „Scenearrangement“ dog var altfor barnagtigt . . .

Kaptejnen skænkede i fire fine Glas, i hvis Rande Blomsternes og Bladenes Farver spillede i sagte Leg og dæmpet Skær i den graa Dag. En krydret Duft blandede sig med Blomsternes og det friske Løvs.

— Undervisningen i Musik skal indvies i nogle Draaber Vin fra Musikens Land, sagde han. Det er lidt Syrakusaner, som jeg for mange Aar siden fik gennem en gammel Ven i Marinen.

Han klinkede, og den langsomme, andægtige Dvælen, hvormed han sugede den guldgule Vin, smittede de andre.